

Acțiune introdusă la 20 octombrie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Irlanda

(Cauza C-456/08)

(2008/C 313/29)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: G. Zavvos, M. Konstantinidis și D. Kukovec, agenți)

Pârâtă: Irlanda

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin aplicarea normelor privind termenele de prescripție prevăzute de legislația națională care reglementează exercitarea dreptului ofertanților de a introduce acțiuni în instanță în ceea ce privește procedurile de achiziții publice și prin omisiunea de a notifica decizia de atribuire a contractului de achiziții publice contestatarului atribuirii în cauză, Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin, referitor la termenele de prescripție aplicabile, în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 89/665/CEE a Consiliului ⁽¹⁾ privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost interpretat de Curte, și, în ceea ce privește lipsa notificării, în temeiul articolului 1 alineatul (1) din Directiva 89/665/CEE, astfel cum a fost interpretat de Curte, și al articolului 8 alineatul (2) din Directiva 93/37/CEE a Consiliului ⁽²⁾ privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări;

— obligarea Irlandei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia susține că dreptul irlandez nu pare să fie conform cu principiul fundamental al securității juridice și cu cerința eficienței care decurge din Directiva 89/665/CEE și care reprezintă o aplicare a acestui principiu, întrucât ofertanții se găsesc într-o stare de incertitudine în ceea ce privește situația lor în cazul în care intenționează să conteste o decizie de atribuire adoptată de o autoritate contractantă în cadrul unei proceduri de atribuire în două faze în care este selectat un ofertant preferat înainte de adoptarea deciziei finale de atribuire. Irlanda trebuie să adopte măsuri pentru a asigura că ofertanții știu cu precizie și sigur care sunt deciziile autorității contractante pe care le pot contesta și care este momentul de la care încep să curgă termenele de prescripție. Trebuie clarificat aspectul dacă prevederea cuprinsă în Order 84A se aplică nu numai deciziilor de atribuire, ci și deciziilor intermediare adoptate de autoritatea contractantă în cursul procedurii de atribuire de contracte de achiziții publice (cum ar fi, de exemplu, decizia de selectare a unui ofertant preferat), ceea ce ar avea ca efect că elementele

care figurează în decizia intermediară nu mai pot fi contestate după expirarea termenului calculat în raport cu acea decizie intermediară și nici decizia de atribuire nu mai poate fi contestată pe baza elementelor care figurează în decizia intermediară.

Order 84A impune ca acțiunile să fie introduse „cât mai curând posibil și, în orice caz, într-un termen de trei luni”. Comisia consideră că această formulare creează o incertitudine pentru ofertanți în ceea ce privește situația în care se află atunci când au în vedere folosirea posibilității conferite de dreptul comunitar de a exercita o cale de atac împotriva unei decizii adoptate de autoritatea contractantă. În opinia Comisiei, trebuie ca ofertanții să știe cu precizie care este termenul în care pot introduce o acțiune împotriva deciziilor autorității contractante și, având în vedere obligația de a respecta principiul fundamental al securității juridice, trebuie ca termenul de prescripție aplicabil să fie unul fix, care să poată fi interpretat în mod clar și previzibil de către toți ofertanții.

⁽¹⁾ JO L 395, p. 33, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 237.

⁽²⁾ JO L 199, p. 54.

Acțiune introdusă la 21 octombrie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

(Cauza C-457/08)

(2008/C 313/30)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentant: N. Yerrell, agent)

Pârât: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin neadoptarea și, în orice caz, prin necomunicarea către Comisie a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2005/14/CE ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 de modificare a directivelor 72/166/CEE, 84/5/CEE, 88/357/CEE și 90/232/CEE și a Directivei 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind asigurarea de răspundere civilă auto, Regatul Unit nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 6 din directivă;